

Ni estudiar ni treballar en un país que es va creure ric

Dv, 17/09/2010 per Carles Armengol

[Vent de cara](#)

Ha començat el curs escolar a Catalunya amb una xifra rècord d'estudiants. Ni tant per raons demogràfiques sinó per l'increment d'alumnat en nivells postobligatoris. Una dada directament relacionada amb la crisi i l'atur. El mercat de treball ja no té efecte crida per als més joves.

Però al costat d'aquesta dada no podem oblidar la que a l'estiu va fer pública la UGT: els 154.000 joves catalans -gairebé un de cada quatre, entre els 16 i els 24 anys- que el 2009 ni estudiaven ni treballaven -molts dels quals ni tant sols cercaven feina-. Segons aquest sindicat, aquest nombre s'havia incrementat en un 31% respecte les dades de 2008 i havia més que duplicat la xifra del 2004, que era la data del primer informe sobre aquesta realitat ja batejada com la dels ni-ni.

Aquesta realitat ha vingut reiterada en l'informe sobre l'educació que l'OCDE ha fet públic fa pocs dies. Espanya és el segon país de la Unió Europea amb un percentatge més elevat de joves que ni estudien ni treballen: un 19,4% dels joves entre 20 i 24 anys, segons les dades d'aquest organisme.

Això es produeix a més sobre una població que encara té nivells de qualificació força per dessota dels estàndards europeus. Més enllà de problemes escolars o crisis generacionals, aquesta situació, objectivament dolenta i preocupant, revela una disfunció i un desequilibri greu del nostre model econòmic i productiu.

Hem deixat de ser una economia intensiva en mà d'obra poc qualificada, pròpia de països menys desenvolupats. Ens hem cregut rics i, entre tots, hem foragitat la indústria de mà d'obra barata. Rebutgem ser mileuristas, però ni ha eclosionat del tot una nova economia més centrada en el coneixement, ni tenim la població formada per impulsar-la. Estem restant en terra de ningú, on no hi ha oportunitats per a les persones poc qualificades (sort que encara ens resta el turisme) i n'hi ha encara poques per a les que ho estan més. Així s'està produint també l'efecte migratori dels joves més ben preparats.

I tot això després de l'esclat de la bombolla immobiliària que ha ens ha fet passar, de cop i sense solució de continuïtat, de ser l'estat europeu amb més recepció d'immigrants a un dels de major atur. Tot un contrasentit molt difícil de metabolitzar per aquesta societat. No hi ha receptes fàcils per a la qüestió dels ni-ni. El sistema educatiu poc hi pot fer, però, a més, no sembla disposar ni dels recursos ni de la flexibilitat necessària per intervenir-hi més enllà d'assumir una major demanda, que aquesta sí és la única bona notícia de tot plegat.